

om, at dette var amoralisk, falsk . . . ja, jeg er ikke saa bevandret i alle disse moralske Udtryk — dette Forhold, der bestod mellem Socialdemokratiet og os: Det ærede Medlem rettede det imidlertid til Slutning til, at det var en Kontrakt, og det er jeg meget glad ved, thi derved kommer man Sandheden nogenlunde nær. Det var en Kontrakt, der blev sluttet med Socialdemokratiet her i Byen, thi andre Steder er det ikke sket: Det ærede Medlem ved maasse, at Socialdemokratiet var saa selvbevidst at tage en Kredse fra os og prøve paa at tage flere, og det pleier man ikke at gjøre, naar der er et Kontraktforhold. Men her i Kjøbenhavn var der en Kontrakt, og det forekommer mig, at den ikke var saa ganske upraktisk, siden den førte til, at vi tog fire Kjøbenhavnske Kredse. Dette var en meget sand Kontrakt, den hvilede nemlig paa, at man ikke skal Noget under Stolen, og det, der gjør en Kontrakt sand, er netop, at de forskjellige Partier indrømme den virkelige Sammenhæng. At vi, fordi vi i mange Henseender ere i høi Grad uensartede, slet ikke skulde kunne stemme sammen af æsthetiske eller andre høiere Hensyn, det er af den Slags gammel nationalliberal Visdom, som Ingen bryder sig om nu, og som jeg tror, at selv de, der have opfundet den, vare altså fornuftige til at praktisere i Virkeligheden. Nei, det, der gjør en Kontrakt sand, er, at den er aaben, medens en Kontrakt er usand, naar den giver Anledning til Misforstaaelse; dette kunde denne Kontrakt ikke, idet det fra begge Sider bestemt fastholdtes, hvilke Uoverensstemmelser der vare, og man kun hævdede Uoverensstemmelse, hvor den virkelig fandtes. Uoverensstemmelsen er ogsaa meget tydelig og klart godtgjort, idet den jo nemlig beror paa, at man her i Kjøbenhavn maa anse Valget af en Høierrmand for en større Skade for den grundlovmæssige konservative Orden her i Landet end Valget af en Socialdemokrat. Dette er min Overbevisning, og den deles af en meget stor Del Kjøbenhavnske Borgere, ellers havde de ikke stemt, som de stemte. Det ærede Medlem har ganske Ret, naar han insinuerer, at det er Socialdemokratiet, der har vundet denne Sejr; det har det ikke, det har meget væsentligt bidraget dertil, men der er overordentlig mange Kjøbenhavnske Borgere i mangfoldige Stillinger, der have stemt paa de Kandidater, der ere valgte, og der er ogsaa adskillige af disse Kandidater, der ikke høre til Socialdemokratiet. Det er saaledes sikkert, at man med Hensyn til den grundlovmæssige konservative Orden her hjemme har ment, at der var større Fare ved at stemme paa en Mand, der stemmer med den nuvæ-

rende Regjering, med dens Provisoriepolitik, end ved at stemme paa en Socialdemokrat, og at man derfor foretrækker en Socialdemokrat for de Herrer. Jeg tror, at det er Noget, de ærede Herrer bør lægge sig paa Sinde, thi det viser, i hvilken Grad deres Politik er gaaet op for Befolkningen som en i Bund og Grund revolutionær Politik; om en saadan kommer fra oven eller fra neden, er ligegyldigt. Dernæst er man ogsaa enig med Socialdemokratiet i, at vil man afværge virkelig sociale Ulykker og møde en Udvikling, som kan gaa i en tænkelig Retning, saa er det den daarligste Vei, det nuværende Ministerium er slaaet ind paa, nemlig at anlægge Skatterne saaledes, at man læser dem af deres Skuldre, der have Raad til at bære dem, og over paa deres, der ikke have Raad dertil. Den Vei, der skal gaas, er tværtimod den, at imødekomme de retfærdige Krav, der stilles fra Arbeiderpartiets Side. I begge Henseender — jeg gjør ingen Hjemmelighed deraf — er jeg mere enig med Socialdemokratiet end med de Herrer. For Resten behøver jeg jo, lige saa lidt som mine Meningsfæller, at give Forsikring om, at vi ikke ere Socialdemokrater, thi det er en Ting, hele Verden veed. Men naar vi i en bestemt Sag, hvor der skal stemmes, ere mere enige med den Eine end med den Anden, saa er det meget rimeligt, at man gjør det, som man mener, bedst kan afværge Ulykker. Det ærede Medlem talte om at krumme Ryg, men det ligger der jo slet ikke deri, det maa det ærede Medlem indrømme, men saa maa man ogsaa have en Ende paa den Agitation, der gaar ud paa, at man taler om, hvorledes Venstre gaar sammen med Socialdemokratiet, en Agitation, som man ikke selv tror paa, og som der ingen Sandhed er i, og som man gjør bedst i at spare sig, naar der skal forhandles om sand og alvorlig Politik. Saaledes er Stillingen, som den blev aftalt paa det Møde, det ærede Medlem talte om, og saaledes som det er vedgaaet fra alle Sider.

Det ærede Medlem sagde, at der ikke var antydet nogen Løsning fra vor Side. Jeg vil sige, at naar der har været antydet en saadan fra vor Side, saa er den altid bleven afvist fra den anden Side. Allerede fort efter, jeg kan næsten sige umiddelbart efter, at vi vare komne ind paa den nye beklagelige Politik, som Regjeringen førte os ind i i 1885 gjennem Sprængningen af den midlertidige Finantslov, allerede et Mars Tid efter blev det forud for de nye Valg i 1887 af hele det Parti, hvortil jeg hører, meget bestemt hævdede, at det, vi krævede, var Opgivelsen af Forsøget paa at tvinge de